

Descoperirea dumnezeiască

**Lucrare tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei**

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
DOXOLOGIA
Iași, 2009

Ce este descoperirea dumnezeiască?

Descoperirea sau Revelația dumnezeiască este comoara de adevăruri pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor, pentru ca aceștia, cunoscându-L pe El, voia Lui și lucrarea Lui, să-L cinstească după vrednicie, să-I împlinească voia și prin aceasta să se mântuiască.

Ce dovedește din partea lui Dumnezeu această descoperire?

Descoperirea dumnezeiască dovedește marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni. „Dumnezeu este iubire” (I Ioan 4, 8), iubire nesfârșită, un ocean de iubire, cum zic Sfinții Părinți. Prin ea, Dumnezeu revarsă lumina și căldura Lui cea mai presus de fire asupra întregii făpturi și o ajută să se împărtășească cât mai deplin de puterea cea de sus și de adevărul cel mântuitor. Descoperirea lui Dumnezeu este însăși această lumină ce ni s-a dat din nesfârșita Lui iubire față de noi.

Dumnezeu a dat descoperirea Sa pentru toți oamenii?

Descoperirea dumnezeiască a fost dată pentru toți oamenii, pentru că toți au nevoie de mântuire, dar, întrucât nu toți erau vrednici să primească descoperirea direct de la Dumnezeu, ea a fost încredințată anumitor oameni aleși, care, la rândul lor, s-o vestească celor ce doresc a o primi.

De ce nu toți oamenii pot primi descoperirea direct de la Dumnezeu?

Pentru nevrednicia pricinuită de necurăția sufletului și a trupului lor, în urma căderii în păcat a protopărinților noștri.

Care au fost vestitorii descoperirii dumnezeiești?

Oamenii aleși de Dumnezeu în acest scop au fost patriarhii, Moise, dreptii și proorocii, care au primit și au vestit cuvântul lui Dumnezeu în rândul poporului evreu. Această descoperire a fost adusă oamenilor în chip deplin de Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, Domnul nostru Iisus Hristos, „Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume” (Ioan 1, 9). Mântuitorul a răspândit în lume descoperirea dumnezeiască prin Sfinții Săi Apostoli și Ucenici, în Biserica întemeiată de El și intrată în istorie la Cincizecime.

Este cu putință ca Dumnezeu să Se descopere oamenilor?

Este cu putință. S-a susținut, totuși, de unii înțelepți păgâni și de unii eretici că Dumnezeu nu Se putea descoperi oamenilor, întâi, pentru că Dumnezeu Cel nesfârșit, Cel nematerial, Cel neschimbător și Cel veșnic nu S-ar fi putut apropia și nu ar fi avut deci cum să fie cunoscut de ceea ce este mărginit, trupesc, schimbător și trecător. În al doilea rând, dacă Dumnezeu S-ar fi apropiat de ființele muritoare, aceste ființe slabe și neajutorate nu ar fi reușit să cuprindă și să înțeleagă descoperirea care li se făcea. Acei păgâni și eretici judecau așa pentru că ei socoteau pe Dumnezeu o putere impersonală, lipsită de viață și mai ales de iubire.

Pentru noi, creștinii, nu sunt asemenea opreliști, fiindcă, după învățătura Bisericii, Dumnezeu este o Persoană, Care poate avea legături cu alte persoane și deci și cu oamenii. Sfânta Scriptură însăși ne învață că Dumnezeu, din cele mai îndepărtate timpuri, a ținut mereu legătura cu oamenii, adică dându-le

descoperirea Sa: „În multe rânduri și în multe chipuri grăind Dumnezeu odinioară părinților prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă a grăit nouă prin Fiul” (Evrei 1, 1-2). Ca izvor al vieții și al iubirii, Dumnezeu Se apleacă și Se descoperă continuu oamenilor. El nu e niciodată prea sus sau prea departe, pentru că El sălășluiește și în inimile noastre.

Descoperirea dumnezeiască este posibilă pentru oameni și ei pot s-o primească. Ei sunt „chipul și asemănarea lui Dumnezeu” și, prin aceasta, îndreptățiți la cinstea descoperirilor de sus. Această cinste a mers până acolo, încât descoperirea deplină adusă de Fiul lui Dumnezeu pe pământ s-a făcut prin întruparea Sa în om. Credinciosul poate primi descoperirea dumnezeiască, apoi, și pentru că el însuși este mistuit de dorul fierbinte după Dumnezeu. Psalmistul lămurește aceasta, zicând: „În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule, însetat-a sufletul meu de Dumnezeu Cel viu; când voi veni și mă voi arăta feței lui Dumnezeu?” (Ps. 41, 1-2). Un scriitor bisericesc arată astfel suspinul inimii sale după Dumnezeu: „Că ne-ai făcut spre a Te căuta și neliniștit este sufletul nostru până nu se va odihni întru Tine”¹. Ca ființă înzestrată cu minte, întrucât este creată după „chipul lui Dumnezeu”, omul poate primi adevăruri din partea lui Dumnezeu. Acesta, în nesfârșita Sa înțelepciune, ușurează căile de înțelegere a adevărilor date, în cei care s-au făcut vrednici de El printr-o viață aleasă și au primit harul Duhului Sfânt.

De ce în lucrarea mântuirii descoperirea dumnezeiască are o autoritate mai mare decât mintea omească?

Pentru că descoperirea dumnezeiască nu greșește și nu înșală niciodată, fiind garantată de Dumnezeu Însuși, Care este Adevărul (Ioan 14, 6), de nesfârșita Lui înțelepciune și de

¹Fer. Augustin, *Mărturisiri* I, 1, Migne, PL, XXXII, col. 661.